

ცნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 297.

კუთხაბათი, 10 მარტი 1905 წ.

ზაფხულის № 2766.

განმარტებული მებაღე

ღამატილი ნაწივეტი 1 მოქმედება

სტ. კვიციანიშვილის

მომავალი პირი:

ივანე მოდვეციანი—მწ წლისა. ვიდეოკვირი—45 წ.
სოფიო—ამისი ცოლი—20 წ. მახური.
ჰენრიკი—მათი მეგობარი—40 წ.
მოქმედება სწავლის ვარაუდით.

სიანა პირველი

მოდრულად მართული სასტუმრო ოთახი. მარჯვნივ—ორი კარი: პირველი ივანეს კაბინეტში, მეორე—სასადლო ოთახში. სცენის სიღრმეში—შემოსავალი ოთახის კარი. მარჯვნივ დაბალ ტაბურეტზე სდგას ბუხის ხე. სტოლზე ფონდისი ყავით და ტუბისის სასმელებით. ფარდის ახლოს დრის სოფიო სტოლთან ფუსფუსებს და აუფას ახსნამ. ივანე სივარებს აწვდის ჰენრიკს.

ჰენრიკი (სოფიოს). ნებას დამრთავთ? (სოფიო დიშვილით დასტურს აძლევს).

ივანე. თამამად შეგიძლიანთ მოსწიოთ.

სოფიო. ღია, ჩვენსა ყველას შეუძლიანთ თამამად მოსწიოს—რასაკვირველია, ჩემს ვარდა.

ჰენრიკი. როგორ? თქვენა ვსურთ პაპიროსის მოწვევა და ქმარი ნებას არ გაძლევთ?

ივანე. უნდა გამოეტყუე—არაფერი არ მეგაგრება ისე, როგორც თამბაქოს მოტრფივალე ქალები!

სოფიო. მაშ პანა ელენე? შენ ხომ იმის უარს ვერ იტყვი, რომ ძალიან მოგწონდა ის, მიუხედავად იმისა, რომ პაპიროსის პირიდან არ იშორებდა.

ივანე. პანა ელენე ჩემი ცოლი როდი იყო... (დაგინ-ყავთ) და შენს მოვალეობას კი... ანუ უკედ რომ ვსტყავთ—

რაც) ერთი მიბრძანეთ, ღვთის ვულისათვის, განა შემძლიან ასეთ თეით-ნება კაცთან ბედნიერება გამოეცალო?

ივანე. უნდა გამოსცალო! ესეც შენი მოვალეობაა! შენ შემძლებოდი, რომ დარწმუნებულნი არ იყო შენს უსაზღვრო ბედნიერებას?

ჰენრიკი. ივანე მართალია. თქვენ უძველესად ბედნიერი უნდა იყოთ. ასე უნდა მოიქცეთ, თუ თქვენი ქმრისთვის არა, ჩემთვის მაინც...

სოფიო. მაშ თქვენც, იმის ნაცვლად, რომ ჩემი მხარე დაიქორთო...

ჰენრიკი. რომ იცოდეთ, რა კარგია, როდესაც ცოლიანი მეგობარი გყავთ, რომელთანაც დრო გამოშვებით შეგიძლიანთ მშვენიერად ისაუბროთ, როგორც აი, მაგალითად, ღღეს და საუზმის შემდეგ ააბოლოო კარგი სივარა იქ, სადაც სრული სიხარული და ბედნიერება სუფევს...

ივანე. (იგინის). აი, შე ბებერო ცინიკო! გინჯა კონიკი? (სასმს ტუბებში, შაურს).

ჰენრიკი. ხან-და-ხან ძალიან შაღონებს ის ვარემოება, რომ კარგი და კეთილი ამხანაგი დავკარგე. ღმერთო, რამდენი მოგონებანი გვაყრთებს!

სოფიო. რასაკვირველია, დასურულბელ ქვიფის ტუბი-ლი მოგონებანი.

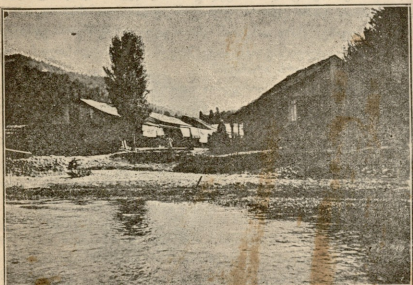
ივანე. შენ ისე ლაპარაკობ, როგორც სოფიოელი მღვდელი.

სოფიო. თქვენ დარწმუნებული ხართ, რომ ივანე კვლავ არ დაუბრუნდება ძველს ჩვეულებას?

ჰენრიკი. გარწმუნებთ, რომ ნახევარი წლის განმავლობაში მაინც არა...

სოფიო. (აღვლდება, მკვრამ თავს იკავებს) მერე?.. (მახუჯება, რომ დასწინთან და განაკრძობს მთსავე კალაზე) მე იქვინი ვარ... ძალიან იქვინი... (ქმარს) აბა დამაკვირდი, როგორი ფრჩხილები მაქვს... გახსოვდეს, თუ მილაღატე, აი ამ ფრჩხილებით ამოგიკაწრავ თვალებს.

ბ უ რ ი ის ც ხ მ რ ე ზ ი დ ა ნ

გურია.—სოფ. ხადისთავი. პაპარი.

გურია.—სოფ. ხადისთავი. თეზაბაა კუბაზულის წყალში.

დანწესულებას ცხოვრებაში, შეადგენს ჩემის გემოვნების საყვ-ბით შეთვისება,

სოფიო. საზოგადორო! ჯერ ექსი თვეც არ გასულა, რაც ჯვარი დაიწერეთ და ასეთი სიტყვები? (მუხბრუნდება ჰენ-

ჰენრიკი. მაშ თუ ასეა, გირჩევთ თქვენს ქმარს ეხლავე ამოაკაწროთ თვალები, ამ გვარად უფრო ადვილად დაიცავთ მოსალოდნელ ღალატსაგან. მაგრამ თავი დავენებოთ ხუმრობას და სერიოზულად შევხედოთ საგანს. ერთი მიზანსუბეთ,

რამე ვაძიულათ ვაჟყოლოდი... ცოლად ასეთ თვით-ნება, ქალ-
თავან განებერებულ ლეოპარდს...

ივანე. (თვალებს ძიარს დახრას). აქარბებ განა ჩემო კარ-
გო...

გურია. — სოფ. ხიდისთავი. შუქვისი ქალები

ივანე. გეყოფა ხუმრობა. საბარლო ეგმა!
სოფიო. (დიხსნს ავირღება ქაჩს და შუქვეტ გეფა-
თათის სრუდად არ აინტერესებენ; განაგძიას...) ის ეციყარ-
და?

გურია. — სოფ. ხიდისთავი. შუქვის გამოტანს გირიეთი
(ზატარა გოდით) გუაზოფუას წყაღზე.

შენრიკ. სულაც არა. გიმეორებთ, ქალბატონო, გულის
მორღენლ ლეოპარდს?

სოფიო. (საფერადით შეჭყურებს ქაჩს). ნუ თუ თქვენა
გგანით, რომ ახალგაზდა ვასახთხიარ ქალს მოეწონება ისე-
თი ყმაწვილი კაცი, რომელსაც სხვა ქალები არავითარ ყუ-
რადღებას არ აქცევენ და არ შესტრფიან? განა ჩვენ თითონ
ვიცით—მომეტებულმა ნაწილმა მაინც—რაში მდგომარებას,
ან რაში გამოიხატება ცმაწვილ კაცის ნამდვილი ღირსება და
ფასი? ჩვენ ვფაფხებთ მას იმდენად, რამდენადაც უკანასკნელს
მეტრ ზედ ვაფენა აქვს ამ საქმეში უფრო დახელოვნებულ
და გამოცდილ ქალებზე. ვიცი აგრეთვე, რა ვანუზომელ
ნეტარებას ჰგაძრავს ქალები, როდესაც ერთი წაართმებს
გულის სატროს მეორეს და ნიშნის მოგებათ ერთმანეთზე

უჩვენებენ: „აუუურთო, მე მოგეტაც მას სატრო და სატუ-
ნოდ შევიერთო!“ არის ვიმაზო ჩემ ქმრის წარსულზე... მაგ-
რამ აწმყოს კი... (იფანის და ქაჩს ფრხხაღებზე უჩვენებს).

შენრიკ. არაფის დაუთმობთ, არა? ჩემი შეგობრის აწმყო
ბედნიერება პირდაპირი შედეგია წარსულში თავისუფლად
ცხოვრების ასპარეზზე თავრეობისა. თუ არ ეს გარეგობა,
ჩვენის წარსული, მერწმუნეთ, შეგდა ბევრს უსიამოვნებას მო-
გაყენებდათ (აფანეს) Aprpost იცი. ერთი შენი თვითნებობის
მსხვერპლი უკვე განათსალმა წუთი-სოფელს?! თუ ვასხოვს
„ბანოვანი მებაღე“...
ივანე. (აღელდება) ეგმა?

შენრიკ. დიახ, ეგმა. ის მოკვდა სწორედ იორი კვირის
შემდეგ შენი ჯვარის წყრისა და აქედან წსვლისა.

სოფიო. ჯვარისაგან?

შენრიკ. არა, ვატივდა. ფილტვების ანთებამ იმხვევრბლა
თურმე. შემთხვევითი გაგიგა, როდესაც მალაზიაში მიხვევრბო-
ბულის შესასყავით.

ივანე. საბარლო ეგმა...

სოფიო. თქვენ ამბობთ „ბანოვანი მებაღე“...
შენრიკ. მე და ივანე ასე ეგებახდით საბარლოს... „la belle
gardinière!“ მგონი კიდევაც არსებობს ამგვარი ფარსი თუ
ოპერეტა... ასეთი სახელ-წოდება სწორედ ზედგამოჭრილი
იყო მანვე, ვინაიდან ის ერთსა და იმავე დროს მტელ შვემე-
ნიერბ ბანოვანი რამ იყო და მებაღეც... თქვენ, უამკველია,
დასრწმუნებულ ხართ, რომ ჩვენნი ივანე მოლოდინ გვრტ
წოდებულ დიდას ამ შუათანა საზოგადოებაში მოქმედობდა?
ოო, გარწმუნებთ რომ არა! იმის მომავალ ჰიოგრაფს თამა-
მად უშულოდნ სთქვას: „ის იყო მტელ გამჭრიახი, ენერგიით
სასესე და მომადიანი არსება და ვერ მოთავსდებოდა წინაღვე
განსაზღვრულ ცხოვრების კალაპოტშიო.“

ივანე. არა.. იქნებ მაშინ ცოტადანდა... ეხლა უკვე
დავიფიწყე... დიდად დრომ განვლო მას შემდეგ... მაგრამ
სიკვდილი ისეთის აღამიანისა, რომელსაც ასე დაახლოვებით
იკნობდა და რომლის სახელის ხსენებასთან ერთად გონებაში
შენდა უნებურად ათასი მოგონება გაგიკლავებს,—ეს, ვიმეო-
რებ, სიკვდილია ჩვენის საკუთარ „მე“ —ს ერთის ნაწილისა.
და თუნდაც ეს არ იყოს, ამ ხმის ვაგონებასთან ერთად
უნებურად გრწნობს, რომ გულის სიღრმეში, ნაცულად ამ
ძვირფას მოგონებისა, შეუმჩნეველად თან და თან ვებრღება
საფლავისებური ჯვარი და...

ივანე. (ცაწვეტინებს) ბრჩე... რა საშინელებაა... კეთი-
ლი ინებეთ და ნერვების დასამშვიდებლად ერთი კონიაკი
დამისხით (სოფიო სანქელს დასსხის, მერე დაეკრღება საყაჩდის
ხელსაღება, რომელზეაღ ვანე ჩას).

ივანე. (აღელდება) შეჭყურებს გოჯს, ცაღ ზელს ტუშთან
მაიტესს) ხომ არ მიწყრებთ?

სოფიო. (გამოურკვეველ სევათ მოგეფა ნაღვდანანს სხათი
ხელს უსისმე ქაჩს თაგზე) რისთვის?

ივანე. (მეურუნდება ჰქრთავს) რას შერება იმისი ქმარი?

შენრიკ. (ფიქრებსა ცართუდა) ვისი ქმარი?

ივანე. ვისი და ეგმა?

შენრიკ. (კოლის სიკვდილის შემდეგ მთლად უსიტყუო
არსებად გადაიქცა. რა უცნაური ტიპია (იფანის).

ივანე. (სახე თანდათან უმსაფუღება, მოგონებაში უნსოგეღ-
დება.) ჩვეულებრივ იგი ისევე კრტლს, შავს და თეთრ ზო-
ლებთან შოლვარის ატარებთ?

შენრიკ. რასაკვირველია მაგრამ მან უკვე დაჰკარგა წი-
ნადელი მიზნადგობა... (სოფიოს) წარმოადგინეთ: მალდო,
ისეთ ვან ეურ მხარბეუქის პატრონი, რომ ამ კარებში ძლიეს
შემოეტევა, უწყვერ-ულდაში წითელი სახე, უხარ-მაზარი
ყურებით და თავზე კიდვე მთელი კონა ქტრა თმა. ამას ზედ
დასძინეთ მარად ვანუყრელი კრტლი შოლვარი და თქვენ
წარმოადგენებთ ჩვენი მებაღის სახე.

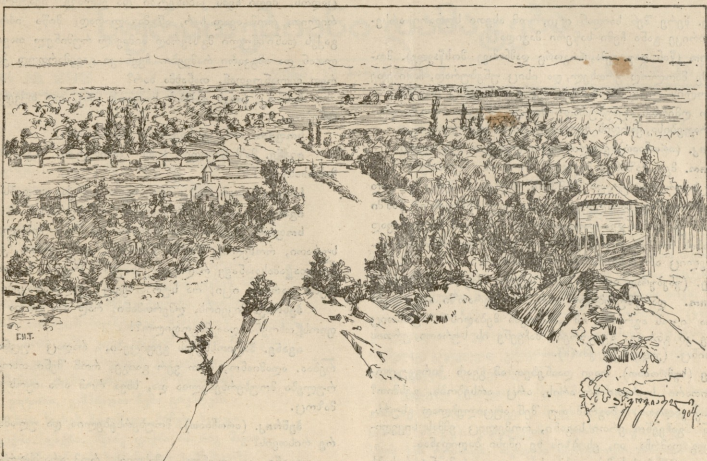
ივანე. (მან და თან იფანეს). გახსოვს, როგორ უშლი-
დენ ხლებით? არ იცოდა, როგორ მოჰპკეოდა მათ, სად
წეილო, დეგმალა და თავისუფლად თავს მხოლოდ მაშინ
ჰგარწნობდა, როდესაც ყვეოვლებს უფლიდა. ყოველთვის მა-
კვირებდა ერთი გარწნობა: თავის ტლანქს თითებით იგი
საოკარის ხელოვნებით უკლიდა ხომდენ მტელ ნახ და ფე-
ხად მცენარესაც ეო... ცოტადანდა ვანათლებული იყო და
საღვდა, მგონი საზოგადოება გარე, კრტლს ჰქრნდა დასრუ-
ლებული. ერთი შენებდით მტელ პატრონან კაცს წაგავდა
და ამასთანავე ნიკიერი მებაღეც იყო... ბავშვებით უყვარდა...
სოფიო. (ურსურაღ ქვედრების კაღათთა). მაშ... ბავშვებით
ჰყენდათ?

ივანე. (ოღსვე შეგერთდა). დიახ, სამი... (მუხუხ) საბარლო ბარტყები!

ჰენრიკი. ყველაფერი კარგი, მაგრამ რა ვქნათ ესლა? მერე რა მშვენიერი გაზაფხულის დღეა!..

სოფიო. ესლა კი მართლა მომდის გული. თქვენ ისე მეპყრობით, როგორც პატარა ბავშვს. მივდივარ ჩემს ოთახში და აღარ დაგინახებთ... (უნდა წაუდგეს, აფანე ჯაყეკის).

ივანე. (აბნეულად). ბორბოტი... სტკვი, რა გინდა, რას

გურია.—ხიდისთავი მაღლიდან.

სოფიო. (გაწვევტიანებს). ძვირფასო ჰენრიკი, კიდევ ერთი წამი... თქვენ ჯერაც არაფერი ვითქვამთ თვით მებაღის „ბანაოენ კოლხე“. მე, მაგალითად, ვიცი, როგორია იმისი ქმარი, როგორ იცვამს იგი, მაგრამ სრულიად არაფერი ვიცი თვით მებაღის კოლხე.

ივანე. გვეყოფა მავაზე ლაბარაკი...

სოფიო. (ჩამოფედას საფარსაღს შეღსადგებზე, რომელშიაგ ივანე წის, ხელეგს თავზე უსოში). ჩემო კარგო, ჩემო ძვირფასო... მინდა ყველაფერი ვიკოდე.

ივანე. (მოთუხუნქამბა ეტეობას). მის ჰქონდა ჭთავი, ხელები...

ჰენრიკი. ძალიან ულახათო და გველი...

ივანე. და ფეხები...

ჰენრიკი. რომელნიც მიწის სწვდებოდნენ.

სოფიო. აუტანელი რამა ხართ! პან ჰენრიკი, გთხოვთ თქვენ მიამბოთ...

თხოვლობა ჩემბან?

სოფიო. (ჭარჭუეუდად) მინდა, რომ მიამბოთ, ამიწწროთ როგორი იყო ის... პანა ემმა, მაგრამ ნამდვილად.

ივანე. რა ქირვეული რამა ხარ! მამ კარგი. ემმა იყო შუა ტანისა, ლამაზად მოყვანილი (ჭწწრასკ) რომ მართალია?

ჰენრიკი. სრული ქეშპარიტებაა.

ივანე. ცის ფერი, მეტად სტეტაკი და უმანკოების გზომეტყველი თვალები ჰქონდა, ქერა, ოღნავ შუქფერ დაკრული სქელი თმა, რომლის შეხებაც კი ადამიანს რაღაც არა ჩვეულებრივ სიამოვნებას აგრძნობინებდა ზოლმე. (ასანდათან გატყებთ ჭწრასკ). გასსოგს, ჰენრიკი, რამდენად მიმზიდველი იყო ემმა თავის უბრალო ცისფერ ჩითის კაბაში, როდესაც დღის ცვაერთი დანაშულ და მარჯალიტეით აფერადებულ ვარდ-ყვავილებით დაფენილ დახლს ამოუდგებოდა ზოლმე? ემმას მიმზიდველი სილამაზე ისე ნათლად გამოჰკრთოდა, იმდენად წარმტკი იყო მაშინაც კი, რომ ძალიაუნებურად პირველობას იმას მიანიჭებდა და არა ოღნავ გაშლილ საუცხოვო ყვავილთა კონებს. ასეთ წამებში ემმა მოგაგანებდა ყვავილს, რომელსაც თავის ყურას ეძახიან. ემმა მოკლებული იყო ეგრედ წოდებულ „შეკს“, არ იცოდა აგრეთვე კობტა სიარული, მაგრამ იმის ცის ფერ უმანკო თვალებში მართდ იხატებოდა რაღაც არა ჩვეულებრივი, სანტიმენტალური გარნობა, რომელიც ადამიანს უნებურად იზიდავს. საზოგადოდ ემმა მეტად სანტიმენტალური არსებ იყო და საშინლად ლუყვარდა გრძნობიერ წერილობის წერა. ჩვენის ხანმოკლე დიდილის ერთადერთ ბნელ მხარედ მხოლოდ ეს კორესპონდენცი უნდა ჩათვალოდ.

სოფიო. შენს მოთხოვრებას ისეთივე ხასიათი აქვს, როგორც პასპორტში ნიშნების აღწერას: „შუათანა ტანი, ცისფერი თვალები, ქვერა თმა.“ მივიკის, რომ აქვე არ დაუმტაც: სხვა არავითარი სკვლისხმო ნიშნები არა აქვს... (დახსრება ქმისსკენ კეკლეუდა) მე კი სულ სხვა რამ მინდა.

ივანე. მაგალითად რა?

პორუჩიკი ა. ი. მიქაბერიძე, მუკდენის ბრძოლაში დაჭრილი.

პორუჩიკი ნ. დ. გულაბაშვილი, მუკდენის ბრძოლაში დაჭრილი.

ჰენრიკი. (ღისწად) მას ჰქონდა თავი, ხელები...

ივანე. ძალიან ულახათო და გრელი.

ჰენრიკი. და ფეხები... (სოფიო ქმასს პარსე ხელს აფხრებს, უსტეუდად იგინის, თუმცა ტეღმისსუღაა)

სოფიო. (უფრო დაახრება), ასე რომ სახე სრულად არ უნას). სურათი.

ივანე. რომელი სურათი?

სოფიო (წინააზ ბავშვის ხმით). სურათი „ბანოვანი მებანლისა“.

ივანე. მეტი შენ საიდან იცი, რომ ასეთი სურათი არსებობს? გაჩნდა განა ჩემი საწერი მაგად?

სოფიო (წინა დაუკვება, ტოვად დამსაგე მოსწყაღე). მომიტყვი, მე მხოლოდ ვიცი, და ისიც უნებურად, ჩავიხედე საწერ სტოლის ლოდ დარჩენილ უჯრაში, სადაც დღინამე—გეფიცებით ღმერთს, უნებურად—მივლი შევკრა ფორტოგრაფულ სურათებისა, ვარდის ფერ ღმერთი შეკრული.

ჰენრიკი. (არხაით) ვარდის ფერ ღმერთი შეკრული!

სოფიო. მე მაშინვე მიხვდი, რომ ის სურათები შენი წარსულ ცხოვრების უტყვე მოწმენი იყენ... შენც კარვად მიხვდები, რამდენად საინტერესო იქნებოდა ჩემთვის იმ წამში სურათების გარდასწავლა—დათვალიერება, მაგრამ მიუხედავად ამისა ცნობის მოყვარების სურვილი გულშივე უხმად ჩავიკაღ და ხელიც არ მიხლია სურათებისათვის.

ივანე. (უხეხურად აღიშება) და ყველა ამების შემდეგ...

სოფიო. დარწმუნებული ვარ, იმ სურათში აუცილებლად უნდა იყოს ავრთვე იმ „ბანოვანი მებანლის“ სურათიც და ხსოვდა კი ვიხიო, გვედრები მიჩვენე ის სურათი, ერთის წყობით მაინც. (აქვფრსება მჭას).

ივანე (ხუმრობით). თავი დაანებეთ ამ გვარ ჰირველობას. არავითარი სურათი არ არის, არც არსებობს, გესმით? (ჩუქურჭურავ კაღითა) მაგრამ თუ შენ აუცილებლად გსურს, შემეძლიან გავიწერო ერთი სავანი, რომელიც ემშას სიცილის შემდეგ დამჩნა. აი, ეს მის ხე იმისი ბაღიდანა.

სოფიო (ზისს ხეს შეხვდას). სრულად არ მაინტერესებს მზის ხე! (ჭარბულად) მინდა სურათი ენახო... (ჰქნარა ადგემა, აიღეს ქვეს და ხელთათმანება, სოფიოს წინ დადგება და მოწევათ შიდავად თავს უჯრას). ეს რას ნიშნავს ნეტავი! მიდიხარ?

ჰენრიკი. არა მსურს დავიშლით ასეთ ცხატე ლაბარაკის დროს... შემოვივლი, როდესაც უფრო თავისუფალი დრო გექნებათ.

ივანე (ივინის) მიიღე გაცვეთილი? რა კარგი დიასახლისი ხარ, რა კარვად იცი სტუმრის მიღება!

სოფიო. მომიტყვი, ისე გიყურებთ როგორც სტუმარს კი არა, როგორც მეგობარს, რომლის წინაშეც შეიძლება თამამად უტყუვდლოთ ზოგი ციერმონია... მაგრამ თუ თქვენა გსურთ (უხეხურად) მინდა სურათი ენახო... (ჰქნარა ადგემა, აიღეს ქვეს და ხელთათმანება, სოფიოს წინ დადგება და მოწევათ შიდავად თავს უჯრას). როგორ ვატარებ ყველიერი?

ჰენრიკი. დიდებულიად. ძალიან მზარული ყველიერი იყო.

ივანე. მარხევაშიაც რამოდენიმე ბრწყინვალე ნაღმი გვიმართა (ქრის წოთს უსატყუვად შეჭურჭურებს ერთხანის, შემდეგ ერთხანად გადასახრებას).

სოფიო. (ქმას) ესაა ხომ დარწმუნდი, რომ მეც კარვად ვიცი და მემარჯვება კიდევ ოფიციალურ სტუმრების მიღება და მათთან საუბარი თუ პან ჰენრიკს არა სურს, დააფასოს ამ მზოგი ჩემი ნიჭი და გამოვიღლება—ამაში მე ბრალი არა მაქვს.

ჰენრიკი. (დინჯად) თქვენ მიერ მარჯვეთ მოცემულმა უბრალო კითხვებმა შემაკრთეს. (სათს ჩახვდას). ჩუქურჭურადა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, მე მაინც უნდა წავიდე.

ივანე. არაფრის გულისათვის არ ვაგვივებ. ეტლი მზადაა—სამივინე ქალაქ ვარდ გავისიერებთ. დარიც ისეთი მშენიერია...

ჰენრიკი. ძალიან ეწუხებარ, მაგრამ არ შემეძლიან.

სოფიო. მოგწყინდათ ჩემთან?

ჰენრიკი. რას ამბობთ? კარვად ვგრძნობ თავს თქვენთან ერთად. მაგრამ ახლად ჯეარ დაწერილებს ბედნიერება მხოლოდ მაშინ შეუძლიათ სავსებით იგრძნონ, როდესაც მართნი იქნებიან.

ივანე. (უხეხურად) სცდები მეგობარო. ორ შევარებულ არსებულ მხოლოდ მაშინ შეუძლიან ბედნიერება იგრძნოს, როდესაც მათ ბედნიერებას სხვა ვინმე, შესამეც შენატარს.

სოფიო. (თათს უქნეს) საზოზარაო...

ჰენრიკი. მეორედ ის არის, რომ სიტყვა მივეცი ერთ ჩემს ნაწინოს.

ივანე. იმ შენს ნაწინოს ხვალამინაც შეუძლიან მოიკალოს, შედი ჩემს კაბინეტში და ხსოვად შეატყუვებ უწერილით, რომ აივად ხარ, ან მაკალითად, მინა იძრა. რაინდ გაქვს დანიშნული მზებარად მიხვალ რუმინელ თავადის ასულთან და ამგვარი რამები, ჩვენ კი გავემართოდ ქალაქ ვარდ ვილანოვანა. თანაზა ხარ?

ჰენრიკი. (თავს დახრას სოფიოს წინ). თუ თქვენც მიბრძანებთ...

სოფიო. რასაკვირველია, ვიბრძანებთ.

ივანე. მაშ წავიდეთ ჩემს კაბინეტში. (გაღის. სოფიო მასხასს).

სოფიო. სურათი?... შენ უჯრიდან ქაღალდებს ამოიღებ.

ივანე. (თათის ვერ მიხვდას) რა სურათი?

სოფიო. (წყნარ) რა სურათი და შენი ქებული მებაღის სურათი, რომელიც წვერს იპარსავს, დიდ ყურაა, ქერა თმისნი, დაწმისთანავე რაღაც უწეაურ ჰერელს შალვარს ატარებს. კარვად იცი, რა სურათზედც გელოპარაკები!

ჰენრიკი. მიკვირს, ღმერთმანი, რად არ გინდა პანა სოფიოს თხოვნა დააკმაყოფილო?

ივანე. პატონსებას გეფიცები, რაღაც უწეაური ახირებია. აღმიანო, რით ვერ ვაივებ, რომ შენი თხოვნის შესრულება მოუხერხებელია და, სხვა რომ არ იყოს რა, ულამაზო.

ჰენრიკი. (ირონიკ). მოუხერხებელია და ულამაზო... მერე რისთვის?

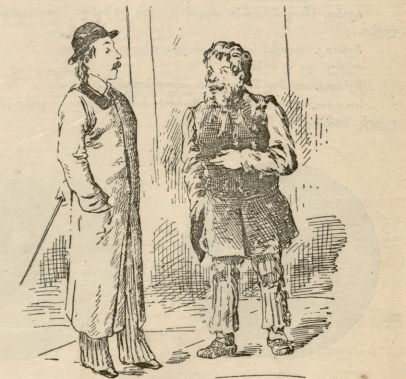
ივანე. აი, თუნდა... მისთვის, რომ არა მსურს დავცინო პატონის მებაღეს.

ჰენრიკი. ჰო, მართლა, შენ ყოველთვის პატციის ცემით ეპყრობიდი მას.

ივანე. (მივარ ფიქრის შემდეგ). მაშ კარგი, მომიკადე. (გაღის ჰენრიკთან ერთად. სოფიო ხრას რეს, მერე ჩაფიქრებული მიუხეხოვდება მზის ხეს და უგრძნობად ხვდება შეხებას ფთვებს).

ლაღო ახობადე.

(დასასტული მუხება)

— მაქვე რამე, პატონო. — არა მცალიან, პატონო.
— ჯანსილი ხარ, იმეშვედ და აღე — რას აკეთებ?
— ვემათობობ.

ქვეტორი-კამოქეცე ი ბლ. მ. ჯაბაბადარი